

Trabal-Alcalá Zamora

—*"I en relació amb el Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, el camí realitzat pels esdeveniments polítics fan avui insuficients els termes del seu Estatut, car permet el separatisme, sense donar prou importància al federalisme."*—

(Referència que dona «La Humanitat» de la conferència donada pel diputat de l'Esquerra senyor Trabal al Centre Popular Federal, adherit a l'Esquerra i del qual és president.)

Guardant naturalment les distàncies i les circumstàncies de temps i de lloc.

El senyor Alcalá Zamora, en un moment de sinceritat, dimís la presidència del govern provisional de la República, disconforme amb l'article 26 de la Constitució que s'estava discutint al Congrés.

Amb menys sinceritat va prometre guardar i fer guardar la Constitució quan aquelles corts, inexpertes, carregades de bona fe, li conferiren la primera magistratura de l'Estat.

Segons el seu criteri, els esdeveniments polítics, paraules exactament iguals a les atribuïdes al diputat Trabal en referir-se als principis bàsics de l'Esquerra Republicana de Catalunya, el feren rectificar ostensiblement de criteri en la interpretació i, més a fons, en el contingut de la Constitució que les primeres Corts de la República aprovaren. I des del lloc que les pròpies Corts li donaren, des del sitial on l'enlairaren, valent-se de l'autoritat que no era seva, que era solemnement prestada i prestada condicionalment, va prendre la iniciativa de la reforma d'una constitució que havia d'ésser el seu Credo, a la que no podia mancar sense mancar-se ell mateix i sense fer un greuge a la República que representava,

per un voler de la democràcia organitzada.

En sengles consells de ministres, la referència dels quals havem llegit a tota la premsa, sense desmentiment, el senyor Alcalá-Zamora es permeté donar una orientació revisionista i reformadora. Ell, precisament ell, no podia fer una semblant cosa. L'en privava la seva especial situació, la seva prometença ferma i solemne i per sobre de tot, i a més que tot, la pròpia dignitat personal.

El senyor Trabal considera que els esdeveniments polítics (quins?) fan insuficients els termes de l'Estatut de l'Esquerra que permet el separatisme, sense donar prou importància al federalisme.

La manifestació atribuïda al senyor Trabal, molt respectable en l'aspecte personal, permet de posar-hi moltes acotacions en fer-se pública com exterioritzada des d'un lloc que ell ha obtingut portant per senyera l'Estatut, millor dit, els principis bàsics de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que ell acceptà, no d'una manera tàctica com la majoria dels militants, sinó ben explícitament tantes vegades com li ha convingut. Amb les reserves que presuposen les seves últimes manifestacions, ¿hauria estat possible que l'Esquerra li donés la seva representació? Lògicament, hem de creure que no.

I no val, no és admissible, que, des del lloc que el senyor Trabal ocupa en la política, en representació del poble català, conferida com a membre del partit que s'emportà els vots de l'opinió pública tingui la iniciativa d'una reforma del programa bàsic, constitucional i, segons el nostre criteri, consubstancial amb el partit que li donà els vots, mentre altra cosa no sigui demostrada.

Possibilitat de manifestar-se? Segurament, però a peu. Amb les pròpies forces, amb el bagatge de la seva intel·ligència i de la seva activitat, sense crosses manlevades, sense palanques que li facilitin la tasca, en una paraula: jugant net.

Comitè català pro esport popular

El Comitè Català Pro Esport Popular, recolzant-se en l'arrel popular que es manifesta en les forces esportives del nostre país, aspira a propulsar i esdevenir el centre d'un moviment orientat en directrius marcadament culturals i socials que tingui com a finalitat impulsar l'esport i la higiene populars.

El C. C. E. P. es proposa aconseguir aquests objectius en estreta col·laboració amb les organitzacions esportives existents, amb els grups esportius situats dintre o fora d'elles, amb tots els esportius organitzats o no, i, en general, amb tots els que se sentin animats pels mateixos ideals de l'esport popular, sa, lliure d'influències mercantilistes, i coincideixin en el blâme al feixisme i a la guerra com a forces anorreadores dels valors humans.

El C. C. E. P. considera una necessitat, i a ella adaptarà la seva línia de conducta, educar en el sentit esportiu polític-cultural la massa dels esportius de Catalunya per forjar una força conscient que gravi activament en el ritme progressiu del nostre poble. Solament una joventut íntegrament sana, enfortida en les lluites nobles de l'es-

port, pot constituir la salvaguarda de les conquestes del progrés humà i oferir un mur a l'escomesa de les forces regressives.

El C. C. E. P. entén complir un deure, en aquesta hora de recobriment de les essències i postulats que el poble català lliurement escollí per a fer-ne la seva guia, en cridar l'atenció de totes les forces actives, les masses populars, els partits polítics les organitzacions del poble laboriós, i especialment de les autoritats populars de Catalunya, de la importància de l'obra que es proposa realitzar i de la conveniència de donar satisfacció a les ànsies i aspiracions de les masses esportives populars, per tal d'obtenir llur col·laboració activa.

El C. C. E. P. es dirigeix a totes les federacions, clubs i grups, esportius, a tots els amateurs inorganitzats i a tothom que senti l'anhel del lliure desenvolupament cultural del poble de Catalunya, per a què ajudi i recolzi el treball que emprèn el C. C. E. P. per a realitzar la magna tasca propugnada.

Per crear un Moviment Esportiu Popular, lliure i fort. Endavant!

Joventut d'Esquerra: Grau Jassans?
Joventut d'Esquerra: Trabal?
Joventut d'Esquerra: X X X?

i Quants d'intents fallits per entrebancar la marxa ascendent de la gloriosa Joventut d'Esquerra Estat Català, creada per Macià!

Existeix problema nacional a Catalunya?

S'han fet preguntes sobre el sentit de la situació actual del catalanisme nacionalista a destacades personalitats de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Els satèl·lits del partit esmentat, han anunciat l'esfumació total de la consciència nacionalista de Catalunya. Altres, a la premsa, han fet declaracions en el sentit de què sols existeix republicanisme, involucrant qüestions de tradició entre els anarquistes i comunistes i també hi ha qui ha amagat la seva forma de pensar, i àdhuc la seva tradició de nacionalista. Serà molt paradoxal, però el cas és, que figures polítiques destacadíssimes, que gràcies al nacionalisme de Catalunya i al seu immortal patrí Francesc Macià, han arribat a determinats llocs representatius, neguin i callin una força que després de viure i existir organitzada algunes dècades, està formada i preparada més ferma i més robusta orgànicament i política que mai.

¿Què significa la negació d'aquesta força conscient i ben preparada dels nacionalistes?

Primerament, les condicions de l'ambient són completament diferents a les d'abans del gloriós 6 d'Octubre i per tant la radiecalització de les masses en general fa que el nacionalisme en el seu contingut polític s'hagi elevat a l'altura de les circumstàncies considerant l'acoblament de les reivindicacions nacionals amb les reivindicacions socials. Es dedueix de tot això, que l'acoblament dels dos aspectes fonamentals no ha d'ésser una qüestió teòrica sinó tot el contrari: pràctica, conseqüent, revolucionària.

Una qüestió importatíssima és la plasmació de la consigna de «reivindicació nacional i social de Catalunya». Això sol fa tremolar a persones que creuen—per la seva bona posició econòmica—que el nacionalisme ha de deixar les qüestions socials a segon terme. Actualment és totalment impossible—i l'experiència molt dolorosa ens hi aferma—la realització, ni tan sols el plantejament, de lluites polítiques sense anar estretament acompanyades de les qüestions socials relatives i molt més quan la crisi s'aguditza sobre un pla general internacional del que particularment en toquem bona part de conseqüències. Nosaltres que vivim amb el poble laboriós, des de la capa social mitja, fins a la més proletària, coneixem detalladament les condicions de penúria que tots passem dins d'aquest ambient de crisi

convulsa i d'aggravació gradual de la que no es preveu solució ni propera ni llunyan.

Així és la situació amb molt poques variants i davant d'aquestes realitats inconfundibles, els «polítics» de Catalunya, no sols no les poden recolzar sinó que, a més, per consideracions subjectives tenen de negar l'existència d'aquest sentiment nacionalista que es transforma en institució conscient del seu comés, enfocant la qüestió nacional, sense deslligar-se de les necessitats d'aquelles capes socials que, enquadrades en lluita, ens ajudaran perquè comprenem els nostres sentiments i nosaltres patim també les seves necessitats.

La qüestió nacionalista canvia de pla d'acció per haver-se format amb consciència política que permet veure els esdeveniments futurs com també les condicions de tàctica actual més justes. Que nosaltres, Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, volem anar del braç junts amb tots els organismes obrers que acceptin pràcticament la llibertat nacional i social de Catalunya, és un fet innegable. L'experiència ha demostrat ben clarament que les llibertats nacionals de Catalunya tenen en la Joventut d'ESTAT CATALA el seu més gran baluard.

Això sí, llibertats en tota l'extensió de la paraula. Llibertat nacional però també llibertat social; l'una va lligada amb l'altra.

Davant de la situació creada, alguns aspirants a «líders» polítics de Catalunya procuren escamotejar per tots els mitjants possibles una realitat que personalment els espanta. Es donen compte del procés general de radicalització i presenten, molt lògicament, la transformació del nacionalisme vers el camp revolucionari.

Els que reclamen l'ordre neguen l'existència del problema nacional perquè consideren que així podran evitar que el poble els privi del seu còmode oportunisme.

S'equivocuen; la celebració del nostre Congrés no serà pas per a negar ni renunciar la nostra posició nacionalista, tot el contrari; per a afirmar-lo, orientar-lo fins a les conseqüències finals que d'això es puguin derivar. No és, tal determinació, combinada per un grup més o menys nombrós, no; és senzillament el mateix procés de la Història i, aquest, tothom sap que no el detura ningú.

CLOS

BLOC ESCOLAR NACIONALISTA

Posició del B. E. N. davant del moment actual

Es evident que l'haver lluitat durant quinze mesos sota un règim d'opressió amb unes consignes minimalistes poden haver desfigurat davant dels ulls de segons qui el veritable sentit del nostre moviment.

Així mateix, la consecució de bona part d'aquestes consignes fa necessària una revisió dels principis que fins a la data han informat moltes de les nostres actuacions.

Sabedors de què els fets ocorreguts darrerament a la nostra Pàtria han d'oportunar greus problemes de consciència en bona part dels que fins ara han militat dins dels nostres rengles, i conscients de l'hora històrica que viu la joventut escolar catalana, creiem que per a bé de tots es fa necessària una major delimitació dels ideals i principis que animen a cadascú prescindint d'actuacions anteriors motivades per raons de força major.

Considerant que la manca en tots els sectors Universitaris d'opinions fermes i actuacions sòlides, en el que respecta a la vida cultural catalana i concretament els múltiples problemes Universitaris que hi ha plantejats, indefectiblement constituïen seriosos perills per a les nostres Institucions, creiem del tot necessari vincular als nostres ideals primordials un seguit d'orientacions clares i precises, sobretot en els afers Universitaris, de manera tal, que la sola condició d'estudiant nacionalista intransigent faci

sapiguer als altres com pensem en tot el que d'aprop o de lluny es relacioni amb la vida cultural catalana.

D'acord amb tot l'exposat el B. E. N. fa pública la següent declaració de principis.

1er. El B. E. N. és l'organització d'estudiants catalans que lluiten per la INDEPENDENCIA de la PATRIA, plasmada en la REPUBLICA CATALANA.

2on. Essent el B. E. N. eminentment Universitari, no pot donar per satisfetes les seves aspiracions amb el restabliment de la Universitat Autònoma, i no creu en l'existència de motius suficients que impedeixin continuar la lluita per la UNIVERSITAT UNICA i CATALANA.

3er. Que per a la seva qualitat d'organització de joventuts el B. E. N. té el deure de preparar a les noves promocions per al període post-universitari en la lluita per la Llibertat de Catalunya.

4rt. Que el B. E. N. col·labori i col·laborarà amb tota entitat que representi una aspiració de profunda catalanitat.

5è. Que les consignes del B. E. N. tenen d'ésser:

1a. Dins la Universitat «Per la UNIVERSITAT CATALANA»

2a. Fora d'ella «Per la REPUBLICA CATALANA»

EL COMITE EXECUTIU